

はじめに

บทนำ

ณ ทำน้ำโรงแรม วันซ์ ริวา เวลา 24.00 น.

สายน้ำกระเพื่อมไหวสะท้อนแสงเหลือนวลของโคมไฟริมแม่น้ำ
เจ้าพระยา สายลมแผ่วเบาเย็นสบายดูนุ่มนวลเป็นพิเศษ รวกับมันต้องการ
ช่วยปลอบประโลมหญิงสาวร่างเล็กที่กำลังนั่งกอดเข่าทำให้รู้สึกดีขึ้น

แต่ความเจียบงั้นนี้ดูจะไม่ช่วยให้เอมมาลินรู้สึกดีขึ้นสักเท่าไร

“เอม เราเข้ามาที่นี่ดีๆ แบบนี้ โรงแรมเขาจะไม่ว่าเอาเธอ”

เสียงกระซิบแผ่วเบาอันคุ้นเคยดังขึ้นข้างตัว ทว่าเอมมาลินกลับไม่
เงยหน้าขึ้นมาทักทายทั้งที่เธอเป็นคนเรียกให้อีกฝ่ายมาหาเอง

“เราไม่มีหน้าไปเจอใครแล้ว” คนพูดพยายามควบคุมน้ำเสียงไม่ให้
สั่น แต่ผลกลับตรงกันข้ามเพราะน้ำตากลับไหลออกมามากกว่าเดิม เธอสาย
หน้าไปมารวกับไม่ต้องการยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น “ลิซ... ไม่มีใครเชื่อเรา
เลย ทั้งอาจารย์ ทั้งที่บ้าน ไม่มีใครเชื่อเราเลยสักคน”

“เดี๋ยวม ใจเย็นๆ ก่อน เล่ามาก่อนว่ามันอะไรยังไง”

การที่เอมมาลินยังไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมา ทำให้อริสราเริ่มกังวล

เอมมาลีนกับอริสราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่อนุบาล ทำน้ำนี้ใกล้กับร้านเค้กแห่งหนึ่งที่ชื่อว่า ริวา คาเฟ่ ซึ่งอยู่ในโรงแรม บรรยากาศค่อนข้างสงบและวิวสวยตลอดไปรุ่ง ทุกครั้งที่ใครคนใดคนหนึ่งไม่สบายใจก็จะมานั่งรับลมเย็นที่นี่ จนมันกลายเป็นที่ประจำของพวกเธอไปแล้ว

ในที่สุดคนที่กำลังร้องไห้ก็เงยหน้าขึ้นมา “มี...มีคนพรึ่เซนต์งานหัวข้อเดียวกันกับเราเบ๊ะ เราพรึ่เซนต์ที่หลัง อาจารย์ก็เลยบอกว่าเราลอกงานคนอื่นมา” สาวร่างเล็กวันจังหวะเพื่อมองหน้าอริสรา ความจุกแน่นในลำคอเนื่องจากร้องไห้มาเป็นเวลานานทำให้เสียงแผ่วเบามากกว่าเดิม “แต่เราไม่ได้ลอกคนอื่นมาจริงๆ นะลิซ”

เอมมาลีนพูดจบก็เปิดกระเป๋าเป้ พร้อมกับหยิบหนังสือภาพที่มีอยู่แค่เล่มเดียวในโลกออกมาทั้งที่มีอย่างสิ้น เธอเปิดมันออกอย่างลนๆ ราวกับต้องการยืนยันว่าไม่ได้ลอกงานมาอย่างที่คนอื่นพูด “เราหุ่มเท นอนดีกมาเป็นเดือนเพื่อหาข้อมูลของ โม่ริ อคิระ แต่ตอนนี้เรากลับถูกทุกคนมองว่าเป็นคนซี้ชโม่ย”

อริสรามองสีหน้าเศร้าสร้อยของเอมมาลีนอย่างสงสาร ตัดสินใจเอนตัวลงมาเกาะท่อนแขนของเธอพร้อมกับแนบแก้มลงกับแขนเรียบบางของเอมมาลีน วิธีการนี้เธอใช้มาตั้งแต่เด็ก และมันก็ทำให้เพื่อนสนิทคนนี้รู้สึกดีขึ้นได้เสมอ

“อาจารย์ไล่ให้เราไปตกรอบกลางเซกฯ เราจะมีหน้ากลับไปเรียนได้ยังไง ถ้าเราไป ม. แล้วคนทั้งคณะจะมองเรายังไง เจา...เราาย”

“แต่ลิซเชื่อเอมนะ ลิซเชื่อใจเพื่อนของลิซ เจารู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ ทำไมลิซจะไม่รู้ว่าเอมเป็นคนยังไง อย่าร้องเลยนะ ยังไงเอมก็ยังมีลิซที่เชื่อเอม ส่วนเรื่องนั้น...เอมลองคิดดูดีๆ ชิวว่าเอมพลาดตรงไหน มีอะไรที่พลาดจนมีคนสวมรอยเอาของเอมไปได้”

“เรา...เราคิดไม่ออกเลยลิซ” หลังจากที่ได้ร้องไห้แล้วเอมมาลีนก็ดูสงบขึ้น แต่ต่อมาเธอก็เอาแต่ส่ายหน้าอย่างหมดหวัง “ตอนนี้เราไม่อยากคิด

อะไรเลย ไม่อยากกลับบ้านด้วย แม่บอกว่ายายชาวบ้านที่มีเราเป็นลูก”

อริสราเห็นหญิงสาวร้องไห้ก็เริ่มร้องให้ตาม เอมมาลินเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของเธอ พอเห็นอีกฝ่ายเสียใจ เธอก็เสียใจไปด้วย “ถ้าเอมอยากร้องไห้ให้ถึงเข้า เอมก็ร้องเลย ลิซจะนั่งเป็นเพื่อนเอมเอง หรือถ้าเอมอยากไปร้องที่อื่น...ก็ได้นะ ลิซก็จะไปกับเอมด้วย”

การกระทำของเพื่อนช่วยบรรเทาความผิดหวังให้เบาบางลง เอมมาลินสุดทายเป็นใจซึ้งลึกๆ พร้อมกับหันมองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ “ขอบใจลิซมากนะ ที่เชื่อเรา เราารู้สึกเหมือนในโลกนี้...เราไม่เหลือใครแล้วนอกจากลิซ”

“เอมยังมีลิซเสมอนะ” อริสราพยักหน้าเพื่อยืนยันคำพูด ก่อนจะยกมือกอดอกแล้วเช็ดหน้าขึ้นอย่างคุณหนูผู้เอาแต่ใจ “ว่าแต่คนคนนั้นมันเป็นใคร มาทำอย่างแบบนี้กับเอมได้ไง ถ้าลิซจ่ายเงินให้เขา เขาจะยอมคืนหัวข้อพระสันตให้เอมรีเปล่า”

“ทำแบบนั้นไม่ได้หรอกลิซ” ปัญหามันอาจจะลุกลามไปใหญ่โตกว่าเดิมถ้าเธอดึงอริสราเข้ามาเกี่ยว

พูดเสร็จเอมมาลินก็นั่งเงยบ ก่อนเธอจะมาที่นี้ก็เพิ่งทะเลาะกับที่บ้าน ถ้าจะให้กลับไปตอนนี้...

คุณหนูอริسرائู้จักกับเอมมาลินมานาน เธอมองปราดเดียวก็ดูออกว่าเพื่อนของเธอคงไม่อยากกลับบ้านตอนนี้

“ถ้าอย่างนั้นเอมไปนอนค้างบ้านลิซไหม วันนี้พ่อกับแม่ลิซไม่อยู่ ยุโรป อีกตั้งสองอาทิตย์แน่กว่าจะกลับ เอมจะได้ไม่ต้องอยู่เหงาคนเดียวไป” เธอเสนอความคิดขึ้นมา จากนั้นแป็บเดียวก็มีความคิดใหม่แทรกเข้ามาอีก “เฮ้ย! ลิซคิดออกแล้ว เอมจำวันนั้นได้ไหม ที่เราไปหาแม่หมอชื่อดังสุดอลังวังเวอ์ของเอมไป เขาบอกว่าให้เราขอพรได้ในคืนพระจันทร์ทรงกลมเราขอพรกันไหม เอมจะได้มีเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจไป”

หญิงสาวร่างเล็กเงยหน้าเหม่อมองท้องฟ้ายามค่ำคืน เห็นว่ามีพระจันทร์ทรงกลดอยู่จริง “เขาเรียกกันว่าทรงกลดต่างหาก” จากตอนแรก

ร้องให้อยู่ ก็พูดเสียงกักหัวเราะเมื่อได้ยินชื่อใหม่ที่อริสราตั้งให้

“อ้าว จำผิดหรือเธอเนี่ย”

สุดท้ายเอมมาลินก็หลุดหัวเราะออกมาพรีดีใหญ่ รอยยิ้มบางเบา
ระบายอยู่บนมุมปาก “แม่หมอบอกยังบอกด้วยว่าน้ำจะเป็นตัวนำโชคให้เรา”

“ถ้าอย่างนั้น ลิซขอเลยละกัน” คนรีบริวณยกสองมือขึ้นประสานเข้า
ที่กลางอก “อะแฮ่ม พระจันทร์เจ้าข้า อลิซขอให้ได้...”

“เดี๋ยวก่อนลิซ แม่หมอบอกว่าให้อธิษฐานในใจนะ ถ้าพูดออกมาเดี๋ยวจะ
ไม่สมหวัง” เอมมาลินท้วงขึ้นมาอย่างเป็นห่วง อริสราจึงรีบยิ้มปาก
กะพริบตาปริบๆ ทำท่ารู้ดชิปปากพร้อมกับหลับตาลง

เอมมาลินเห็นแบบนี้จึงหลับตาลงพร้อมกับอธิษฐานในใจบ้าง

“พระจันทร์เจ้าข้า ชีวิตหนูรู้สึกมาตลอดว่าไม่เป็นที่ต้องการของ
ครอบครัว พวกเขาไม่เคยมองหนูอย่างอบอุ่น เวลาหนูพูดคุยด้วยก็มักจะ
ซักสีหน้ารำคาญใส่ หากว่าเป็นไปได้ หนูขอให้ได้มีโอกาสสัมผัสความ
อบอุ่น...ความรัก และความหวังเียอย่างนั้นสักครั้งด้วยเถิด!”

เอมมาลินตั้งใจอธิษฐานนานเป็นพิเศษจึงลืมตาขึ้นมาที่หลังเพื่อน
พร้อมกับยื่นตัวลุกขึ้น แต่แล้วจู่ๆ ภาพเบื้องหน้าก็พร่าเลือนขึ้นมาอย่าง
กะทันหัน เธอรู้สึกหายใจไม่ออกจึงเอื้อมมือออกไปหมายจะหาที่ช่วยพยุง
ตัว หนังสือภาพหลุดออกจากมือกำลังจะร่วงหล่นลงสู่พื้นน้ำเบื้องล่าง

อริสราที่ลุกขึ้นยืนอยู่ก่อนแล้วเบิกตากว้าง เธอรู้ว่าหนังสือภาพเล่ม
นี้สำคัญต่อเพื่อนมากจึงรีบพุ่งตัวออกไปคว้าตามสัญชาตญาณ

“ว้าก!!!”

24.00 น.

ตูม!

ภาพที่หนึ่ง

メッセージ

ข้อความ

ดิ่ง!

หน้าจอสมาร์ตโฟนที่เรืองแสงในความมืดปลุกให้หญิงสาวร่างเล็ก
สะดุ้งตื่นจากห้วงฝันที่พร่าเลือน

เอมมาลินกะพริบตาปริบๆ สะบัดหน้าไปมาเพื่อขจัดความมึนงงให้
หายไปได้ หน้าจอแลบตอตรงหน้าดับไปแล้วแต่แสงไฟตรงปุ่มเพาเวอร์ยัง
กะพริบอยู่

นี่เธอเผลอหลับคาโต๊ะอีกแล้วหรือ

คนคิดหน้ามู่ยปลางยกมือเสยผมที่ยาวระบ่าออกจากใบหน้ารูปไข่
เอื้อมมือไปเปิดคอมพิวเตอร์อย่างเคยชิน แสงสว่างจากหลอดไฟทำให้
เธอตื่นอย่างเต็มตา เอมมาลินปิดปากที่หาวหวอดก่อนจะคว้าโทรศัพท์
มือถือขึ้นมาดูหน้าจอ

คุณได้รับอีเมลใหม่ 1 ฉบับ

เอมมาลินมองข้อความที่แจ้งเตือนอย่างสนใจ แต่ยังไม่ทันจะได้เปิด
ก็เบนสายตาไปเห็นตัวเลขเด่นหราตรงมุมบนขวาสุดเข้าเสียก่อน

ตีสี่ครึ่ง!

ถ้าเป็นเวลาปกติเธอคงอารมณ์เสียจนเหวี่ยงโทรศัพท์มือถือลงบนเตียงไปแล้ว แต่สำหรับวันนี้เธอแทบอยากมุดหน้าจอกเข้าไปกราบคนที่ส่งอีเมลมาปลุกเธอได้ทันเวลาพอดี

เอมมาลินวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะก่อนจะผุดลุกขึ้นด้วยความเร็วสูง เจ้าของร่างเล็กที่มีความสูงเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบห้าเซนติเมตรเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าโดยที่ยังไม่เปิดไฟ คำว่าเอาเสื้อที่อยู่ใกล้ที่สุดตามมาด้วยกางเกงและของอื่นๆ จากนั้นก็วิ่งหน้าตั้งเข้าไปในห้องน้ำ

หญิงสาวใช้เวลาสิบนาทีในการอาบน้ำ เมื่อเรียบร้อยแล้วก็คว้ากระเป๋าเป้และกระเป๋าคล้องใบเก่า รีบย่องลงบันไดไปชั้นล่าง บ้านของเธอมีขนาดกลาง สภาพกลางเก่ากลางใหม่ สมาชิกครอบครัวมีสี่คน นับตั้งแต่แต่เซีหม่าพันธุ์พูเติลผสมของเธอตายไปเมื่อสองปีก่อน แมกก็ไม่ให้เลี้ยงสัตว์อะไรเพิ่ม และนั่นก็ทำให้เธอรู้สึกที่บ้านหลังนี้เงียบเหงาขึ้นเป็นกอง

เอมมาลินเปิดตู้เย็นพร้อมกับหยิบกล่องนมออกมาเจาะดื่ม แค่อสามอีกก็ดูจวนหมดกล่อง เมื่อเรียบร้อยก็ออกจากบ้าน ตรงไปยังป้ายรถเมล์เพื่อรอนั่งรถสายแรกข้ามไปยังฝั่งธน

วันนี้เธอมีเรียนตอนหนึ่งทุ่ม เพราะฉะนั้นก็เลยตัดสินใจรับงานนี้ถึงการเตรียมพร้อมสำหรับงานฟรีเซนต์จะทำเอาแทบไม่ได้หลับได้นอนเลยก็ตาม เวลาเข้าตู่รู้อย่างไม่ค่อยติดแถมยังเป็นวันเสาร์จึงค่อนข้างสงบ เอมมาลินนั่งสัปหงกอยู่บนรถจนกระทั่งถึงป้ายก็ถูกกระเป๋ารถเมล์เดินมาปลุกตามที่ขอ เพียงไม่นานก็เดินทางมาถึงที่หมายก่อนเวลานัด

ห้องฟ้าที่มีดิสก์เริ่มปรากฏแสงสีแสดงอยู่รำไร เธอยืนอยู่หน้าโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งตามลำพังโดยมีผู้ชายวัยกลางคนสวมชุดสีก็กั๊งหลับอยู่ในป้อมยามใกล้ๆ เป็นเพื่อน

“เกือบไปแล้ว ขึ้นสายมีหวังแน่แน่” หญิงสาวลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก ในเมื่อมีเวลาเหลือจึงเปิดกระเป๋าคล้องเพื่อเช็กความพร้อม แบทเตอร์

ที่เตรียมมาสองก้อนน่าจะพอสำหรับการถ่ายทั้งวัน เมโมรีการ์ดพร้อม มีเลนส์ EF 85mm f/1.8 USM กับ EF 50mm f/1.8 STM ผ้าเช็ดเลนส์กล้อง แล้วก็...

ในขณะที่เอมมาลีนกำลังตรวจดูความเรียบร้อยอยู่นั้น รถเก๋งสีเงินก็แล่นมาจอดตรงหน้าเธอพอดี

“เอม! รอานานไหม” คนในรถเลื่อนกระจกลงก่อนจะโบกมือให้เธอ เอมมาลีนรู้สึกปิดกระเป๋าก่อนจะส่ายหน้า “ฉันเองก็เพิ่งมาถึงเหมือนกัน”

เพชรฯ หญิงสาวผมยาวที่หน้าตักแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางจนชมพูยักหน้าเล็กน้อย ริมฝีปากสีแดงสดคลี่ยิ้มให้ “ถ้าฉันรีบเข้าโรงเรียนกันเถอะ ฉันขออนุญาตครูใหญ่ไว้แล้ว”

เปิด!

จู่ๆ เพชราก็บีบแตรดั่งลั่นจนเอมมาลีนสะดุ้ง เช่นเดียวกับคนในป้อมยามที่ตกใจแทบล้มลงจากเก้าอี้

“ยาม! มาเปิดประตูเร็วเข้า!” คราวนี้เป็นเสียงทุ้มหูตึงที่ดังมาจากฝั่งคนขับ

เอมมาลีนได้ฟังดังนั้นก็ลื่นน้ำลายได้แต่ภาวนาในใจว่าขอให้งานในวันนี้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

รถเก๋งสีเงินแล่นเข้าไปจอดในโรงจอดรถของโรงเรียนขนาดกลาง ตึกเรียนของที่นี่มีทั้งหมดสามตึก หอประชุมเล็กๆ อีกหนึ่งแห่ง มีสนามหญ้าสองสนาม สนามบาสเกตบอล โชนนั่งเล่นที่มีโต๊ะปิงปอง สวนหย่อมและบ่อน้ำพุขนาดใหญ่

เพชรฯ เรียนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกับเธอแต่เรียนคนละคณะ ที่รู้จักกันได้ก็เพราะว่าเข้าชมรม Photo เหมือนกัน ส่วนแฟนของเพชรฯชื่อว่า เจษ เพชรฯเล่าว่ารู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม ทั้งสองคนกำลังจะแต่งงานกันในอีกสองเดือนข้างหน้า วันนี้ก็เลยขอให้เธอมาช่วยถ่ายรูป

พรี่เวดดึงให้

“เอม นี่เจษนะ แฟนที่ฉันเล่าให้เธอฟัง” เพชราในชุดกระโปรงรัดรูป สีพีชผายมือแนะนำคนข้างตัว

เอมมาลีนมองชายหนุ่มชาวตีที่ดูแล้วอายุพอๆ กับเธอแค่ผ่านๆ แล้วก็หันหลัง “สวัสดิ์ค่ะ”

ส่วนแจชกลับขมวดคิ้วประเมินมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างเปิดเผย “เพชรคาดหวังกับคุณไว้มาก”

คาดเดาจากสีหน้าและน้ำเสียงของเขาแล้ว ดูท่าเจษคงไม่ยินดีที่จะรู้จักเธอสักเท่าไร...ก็แน่ละ วันนี้เธอสวมเสื้อเชิ้ตลายสกอตสีแดงตัวโคร่ง กับกางเกงขาสั้นสีขาวยาว ตบท้ายด้วยรองเท้าแตะ ผมที่ไม่ได้หวีใช้แค่หนังยางมัดเอาไว้หลวมๆ แค่นี้ก็ให้ปรกหน้าเวลาทำงานก็พอ

การแต่งตัวของเธอมันดูเด็ก...ไม่ใช่แบบเด็กน่ารักใ้ๆ นะ แต่เป็นแนวเด็กกะโปโลที่ดูไม่เป็นมืออาชีพและไม่ถูกกาลเทศะ ทั้งๆ ที่อายุเธอก็ปาไปตั้งยี่สิบเจ็ดแล้ว ตอนที่เธอไปเดินห้างกับอริสราที่ไร่ พนักงานร้านค้ามักจะมองว่าเธอเป็นเด็กถือของหรือไม่ก็คนใช้เสมอ แต่เธอกลับรู้สึกเฉยๆ ผิดกับอริสราที่เดือดแทนจนห่างเหินแตก

“เราเริ่มถ่ายจากตรงไหนก่อนดี”

เอมมาลีนเหลียวซ้ายแลขวาก่อนจะชี้นิ้วไปยังด้านหลังพวกเขา

“สแตนด์ตรงนั้น” จุดที่เธอชี้คือสแตนด์บนสนามหญ้าที่หันหน้ามาทางทิศตะวันตก ตอนนั้นแสงอาทิตย์ข้างหลังยังไม่สว่างมาก ยังเป็นสีแสดขับกับท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้ม ถ่ายตอนนี้จะได้รูปที่ดูมีเสน่ห์ไปอีกแบบ “เรามีเวลาประมาณยี่สิบนาทีก่อนที่พระอาทิตย์จะขึ้นเต็มดวง ฉันจะไปรอที่สแตนด์เพชรกับคุณเจาะรีบไปเปลี่ยนชุดนักเรียนเถอะ”

สีหน้าหงิกงอของเจษค่อยดูดีขึ้นมาหน่อย เขาตรงเข้าไปหีบชุดนักเรียนของตนเองกับของเพชราก่อนจะเดินจูงมือกันไปห้องน้ำซึ่งอยู่ใกล้สุด ส่วนเธอก็ไปยืนเพื่อดูองค์ประกอบต่างๆ และปรับค่าในกล้อง ถึง

แม้จะไม่ใช่งานใหญ่ที่สำคัญแต่เธอก็อยากจะให้ภาพมันออกมาดีที่สุดในที่
จะทำได้

ว่าแล้วก็หยิบกล้อง Canon EOS 70D Kit III ออกมาจากกระเป๋า
พอลิสเลนส์ก็ลองถ่ายภาพสแตนด์เปล่าๆ เพื่อปรับค่า F ISO และค่า
เบี่ยงต้นอื่นๆ พอเสร็จเรียบร้อยก็เป็นตอนเดียวกับที่เพชรากับเจษมาถึง
พอดี

ชายหนุ่มหน้าดีเห็นกล้องเธอก็ยื่นคิ้ว “ผมได้ข่าวมาว่าคุณเรียนโท
ทางด้านถ่ายภาพ?”

“ใช่ค่ะ” เธอตอบเขาเสียงแผ่วขณะที่ซ่อนสีหน้าของตนเองไว้ข้างหลัง
กล้อง “เรามาเริ่มกันเถอะค่ะ เดี่ยวแสงจะเปลี่ยนซะก่อน”

ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร ในเมื่อเธอเรียนโททางด้านถ่ายภาพ
แต่กลับเป็นคนเดียวในรุ่นที่มีกล้องระดับกึ่งโปรซึ่งสู้กับกล้องคนอื่นที่ราคา
เป็นแสนไม่ได้ ที่สำคัญยังเป็นมือสองที่ซื้อผ่านอินเทอร์เน็ตตามประกาศน
งบน้อย และแน่นอนว่าเพชรกับเจษต้องการถ่ายภาพพีรเวดดิ้งด้วยบที่
ประหยัด

ที่พวกเขาประหยัดได้ แล้วเธอจะประหยัดบ้างไม่ได้เลยเธอ

เอมมาลินสุดทายเป็นใจเข้ลึกลึ...ไม่ว่ายังไงการถ่ายรูปก็เป็นสิ่งที่เธอรัก
แม้จะต้องทนกับสายตาเขม่นของเจษอยู่บ้าง แต่ในที่สุดการถ่ายรูป
ตลอดทั้งวันก็เสร็จสิ้นไปอย่างราบรื่น ชุดแต่งงานของคู่บ่าวสาวที่ถ่ายตรง
บ่อน้ำพุยามดวงตะวันใกล้ลับขอบฟ้าถือเป็นภาพสุดท้าย

“ไว้นั้นแต่งรูปเสร็จเมื่อไหร่จะรีบส่งไฟล์ให้นะ” เอมมาลินมีสีหน้าผ่น
คลายลงกว่าเมื่อเช้า มือเรียวยหยิบผ้าผืนเล็กขึ้นมาเช็ดเลนส์กล้องแล้วจัดเก็บ
อุปกรณ์ทุกอย่างเข้ากระเป๋าอย่างทะนุถนอม เมื่อรูตชิปเสร็จแล้วก็ก็เป็นตอน
ที่เพชรเดินควงแขนกับว่าที่เจ้าบ่าวมาถึงโต๊ะมานั่งกินอาหารที่เธอนั่งอยู่พอดี

“ขอบใจมากนะเอม ฉันโอนเงินให้เธอแล้วนะ เช็กดูได้เลย”

ช่างกล้องสาวพยักหน้า ใช้ชายแขนเสื้อปาดเหงื่อที่ไหลออกมาจาก

หน้าผากก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ตัวเลขที่ปรากฏขึ้นในบัญชีทำให้ดวงตาของหญิงสาวรูปโหลเล็กน้อย ก่อนที่เธอจะปรับสีหน้าให้ดูเป็นปกติมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ราคามีตราภาพ...ตามประสาคนรู้จัก

เธอกับเพชรมาเป็นเพื่อนกัน เอมมาลินไม่อยากถกเถียงกันเรื่องราคาให้เสียน้ำใจจึงบอกให้อีกฝ่ายจ่ายเป็นสินน้ำใจตามความเหมาะสม ช่วงนี้เธออยากได้แลปท็อปใหม่มาแทนเครื่องเดิมที่ใช้มาห้าปีก็เลยต้องรับงานที่เสนอเข้ามาโดยไม่คิดมาก ถึงจะน้อยกว่าที่คิดไว้แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้เลย ถ้ารับงานเล็กๆ ลักสามสี่งานก็คงจะซื้อเครื่องใหม่ที่สเปกพอใช้ได้อยู่

“เธอจะกลับยังไมเอม ให้ฉันกับเจษฎาส่งที่สถานีรถไฟฟ้าใกล้ๆ ดีไหม” เพชรเสนอให้อย่างใจดี ส่วนเจษฎาที่เก็บของเสร็จก็ปิดฝากระเป๋ารวดดังปั้ง

เอมมาลินทำเป็นก้มหน้ามองนาฬิกา การถ่ายรูปมาทั้งวันทำให้เธอเหนื่อยล้าเกินกว่าจะมานั่งปั้นหน้านั่งสู้กับแฟนของเพื่อน...เธอเข้ากับผู้ชายไม่ค่อยได้ ตั้งแต่เด็กแล้ว เวลาอยู่ใกล้ที่ไรก็รู้สึกอึดอัดเหมือนถูกข่มอยู่ตลอด

“ไม่เป็นไรเพชร ฉันว่าจะแวะหาข้าวกินแถวๆ นี้ก่อน” เอมมาลินยิ้ม “ขอบใจนะ”

เพชรโบกมือลาเธอเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะก้าวขึ้นรถ อึดใจเดียวรถแก๊งสีเงินก็แล่นออกไปจากโรงเรียนด้วยความเร็วเกินพอดี ควันสีดำจากเครื่องยนต์พุ่งออกมาจากท่อไอเสียราวกับเจ้าของรถกำลังหัวเราะเยาะเธอก่อนที่เสียงฟ้าร้องจะดังตามมาอย่างซ้ำเติมเติมที่

ตัวเธอเปียกเหงื่อจากการตากแดดมาแทบทั้งวัน อากาศวันนี้ก็ร้อนอบอ้าวเป็นพิเศษ ฝนไม่ตกนี่สิแปลก...

‘เออ...อยากจะตกก็ตกลงมาเลย เอาเลย เอาให้เต็มที’ เธอคิดอย่างปลงตก ดินะที่กระเป๋าล้องเธอทั้งกันกระแทกทั้งกันน้ำ ต่อให้เธอเปียกแต่

กล้องกับอุปกรณ์ไม่เปียกก็โอเค

“ยายหนูรีบไปเถอะ! เดี่ยวฝนก็ตกแล้ว” ชายวัยกลางคนในป้อมยามตะโกนบอก

เอมมาลินหันไปพยักหน้าให้อีกฝ่ายอย่างขอบคุณ “ค่ะ”

วันที่ที่หญิงสาวก้าวขึ้นรถเมล์ สายฝนก็โปรยปรายลงมาพอดี ช่วงปลายเดือนสิงหาคมปีนี้มีฝนตกอยู่บ้างแต่ก็น้อยถ้าเทียบกับเดือนก่อน แม้จะเป็นเวลาหกโมงเย็นแต่รถเมล์สายนี้มักจะไม่ค่อยมีคนขึ้นเยอะมากเท่าไร เธอทิ้งตัวลงบนเบาะหลังสุด ความรู้สึกปวดเมื่อยค่อยบรรเทาลง ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศเคล้ากับความชุ่มฉ่ำของบรรยากาศทางด้านนอกทำเอาแทบเคลิ้มหลับ แต่โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าทางเกงก็สั่นขึ้นมาเสียก่อน เมื่อมองดูหน้าจอก็เห็นชื่อคนทักในแอปพลิเคชันเด่นหราอันเป็นเอกลักษณ์ ร่างเล็กก็หลุดขาพรีตออกมาจนคนในรถหันขวับมามองเป็นตาเดียว

อลิซคือข่อยกวัน ต่อท้ายด้วยรูปยิ้มแจ่มที่ทำให้นึกถึงรอยยิ้มทะเล้นของเจ้าตัว

เอ็ม! พระเอกคนนี้หล่อมาก! เขาต้องเป็นเนื้อคู่ลิซแน่ๆ

ภาพที่เด้งขึ้นมาในจังหวะต่อมาทำให้เอมมาลินที่ยังไม่ได้พิมพ์ตอบถึงกับท้องร้อง ภาพพะงันเบียดอย่างที่พร่องไปแล้วครึ่งหนึ่งกับหน้าจอทีวีขนาดหกสิบนิ้วซึ่งฉายภาพผู้ชายหล่อเหลาทำตาหวานซึ่ง มีเรือนผมน้อยๆ ของคนถ่ายแซมเข้ามา

อย่างน้อยสิ่งหนึ่งที่ทำให้เธอรู้สึกดีใจก็คือ การที่เธอมีเพื่อนสนิทอย่างอริสรา มาสร้างความสดใสให้แก่ชีวิต...เอมมาลินคิดพลางกดนิ้วพิมพ์ข้อความลงไปบ้าง

น่าอรรอยจัง

ข้อความที่เธอพิมพ์ไปถูกอ่านแทบจะทันที

ลิซให้ดูพระเอก ไม่ใช่ซะหะหมี่

เรายังไม่ได้กินข้าวเลย ลิซ แกวบ้านฝนตกหรือเปล่า
เอมถามอย่างนี้แสดงว่าไม่อยู่บ้านหรือ

กำลังกลับนะ เอมมาลีนตอบพลางปิดปากหา ถึงจะเปิดแซตส์ก็ได้
ช่วยให้หายวุ่น ดวงตากลมโตเริ่มปรือคล้ายจะปิดไม่ปิดแหล่ สุดท้ายเธอ
ก็พ่ายแพ้ให้แก่ความเหนื่อย หลับตาหลับหงกแล้วนอนฟังกระจกที่น้ำเย็น
โดยที่ยังถือโทรศัพท์มือถือค้างเอาไว้

“ห้องๆ ถึงป้ายแล้ว”

เสียงตะโกนเรียกส่งผลให้คนที่หลับสนิทสะดุ้งตื่นขึ้นมาตาเหลือก
เอมมาลีนตกใจจนเกือบพลอยลืมมือถือโทรศัพท์วางตกพื้น พอเตรียมจะ
ผุดลุกขึ้นยืนก็พบว่ามီးเสื้อยีนส์เข็มตัวใหญ่ห่มอยู่บนตัว...มิน่าละ ระวัง
นอนหลับเธอถึงไม่รู้สี่กหาเลย

ไวก่ความคิด เธอเก็บมือถือเข้ากระเป๋า หยิบกระเป๋าคล้องกับ
กระเป๋าเป้ขึ้นสะพาย คิวเสื้อตัวนั้นแล้วเดินไปหากระเป๋าถล่ม

“พี่คะ เสื้อคลุมตัวนี้...”

กระเป๋าถล่มทำท่าหนักก่อนจะร้องอ้อ “อ้อ...มันคงเป็นของน้องผู้ชาย
ที่บอกให้พี่ปลุกหนูตอนถึงป้าย”

“ผู้ชายหรือคะ” หญิงสาวร่างเล็กงกว่าเดิม ผู้ชายที่ไหนเอาเสื้อมา
คลุมให้เธอ เธอไม่เคยมีเพื่อนผู้ชาย เลยมั่นใจว่าคงไม่บังเอิญเจอเพื่อน
ระหว่างทางนั่งรถกลับบ้านแน่ๆ “เขารูปร่างหน้าตาเป็นยังไงหรือคะ”

“ก็เป็นผู้ชายดูโตกว่าหนูหน่อย น่าจะสักสามสิบ ตัวขาวและสูงมาก
ออกแนวหล่อแบบต๊อๆ พูดภาษาไทยแปร่งๆ คิดว่าไม่น่าใช่คนไทย ออกแนว
จีน เกาหลี ญี่ปุ่น อะไรเทือกๆ นั้น”

เอมมาลีนย่นคิ้วยุ่ง อีกฝ่ายเป็นคนต่างชาติเสียด้วย ฟังแล้วดูไม่น่า
ไว้ใจเลย เป็นโรคจิตหรือเปล่าก็ไม่รู้

“อ้อ...ถ้าอย่างนั้นหนูฝากพี่คืนเสื้อคลุมให้เขาได้ไหมคะ” เธอกึ่งถาม

กึ่งยัดเยียดโดยการยื่นเสื้อคลุมผ้ายีนให้อย่างรีบร้อน

“น้องไม่รู้จักเขาเธออ” คนถามซึ่งเป็นสตรีวัยย่างเข้าเลขสี่ยกมือขึ้นมาเกาหัว จะไม่รู้รู้จักกันได้อย่างไรในเมื่อเธอยังเห็นผู้ชายคนนั้นถอดเสื้อคลุมห่มให้ แล้วยังจับศีรษะของคนตรงหน้าให้เอนซบลงบนไหล่อีกต่างหาก

ท่าทางอ่อนโยนและสายตาแบบนั้น...ไม่ว่าใครก็มองว่าเป็นแฟนกันทั้งนั้น!

เธอสายหน้า “ไม่รู้รู้จักหรอกค่ะ”

พอส่งเสื้อคลุมให้ก็เดินลงรถไปโดยไม่หันหลังกลับ ตอนนี่คิดแค่ว่าอยากกลับบ้านโดยเร็วที่สุด ไม่รู้ว่าอีตาโรคจิตคนนั้นจะตามเธอมาอีกหรือเปล่า

เขาบอกกระเป๋ารถเมล์ให้ปลุกเธอตอนถึงป้ายนี้ แสดงว่าเขาต้องรู้แน่ๆ ว่าบ้านเธออยู่ไหน!

“ไม่เอานะ...” เอ็มมาลินพิมพ์เสียงสั้นเครือ กลัวจนต้องรีบวิ่งกลับบ้าน ทันทีที่ปิดประตูล็อกเรียบร้อยก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก ตอนนี่เพิ่งจะสองทุ่มแต่บ้านกลับเงียบกริบ สำหรับคนอื่นอาจจะมองว่าแปลกแต่สำหรับเธอมันคือเรื่องเคยชิน

พี่ชายของเธอเป็นหมอมักจะเข้ากะตอนค่ำ ส่วนพ่อกับแม่ก็มักจะไม่ค่อยตามหรือสนใจเธอสักเท่าไร

เอ็มมาลินคิดพลางย่อไปเปิดตู้เย็นเพื่อหาของกิน เจอกับข้าวสองอย่างถูกเก็บไว้ในกล่องพลาสติกก็ตัดกรดข้าวแล้วเอาเข้าไปอุ่นไมโครเวฟ ความหิวโหยทำให้เธอตักกินๆ จนแทบไม่ได้เคี้ยว พอล้างจานเสร็จก็กลับเข้าห้องนอนพร้อมกับเปิดกระเป๋าคล้องเพื่อเอาเบตเตอร์มาชาร์จเป็นอันดับแรก จากนั้นก็เดินตัวลอยเข้าห้องน้ำเพื่ออาบน้ำชำระร่างกาย

“เฮ้อ! ค่อยยังชั่วหน่อย”

หญิงสาวร่างเล็กที่ออกมาจากห้องน้ำในสภาพเสื้อยืดกางเกงขาสั้น ทั้งตัวลงบนเก้าอี้หน้าโถะตัวเล็ก สองมือจับผ้าขนหนูขยี้ผมไปมา หวนนึก

ไปถึงเหตุการณ์แปลกประหลาดก่อนหน้าแล้วก็รู้สึกขนลุก รีบส่ายหน้า เป็นพัลวัน

“จริงสิ ต้องบอกเลิกก่อนว่าถึงบ้านแล้ว”

เอมมาลินเดินไปคว่ำสมาร์ทโฟนที่วางคว่ำอยู่บนเตียงแล้วปลดล็อก แต่ยังไม่ทันได้เปิดแอปพลิเคชันที่ต้องการก็เพิ่งสังเกตเห็นว่าอีเมลของเธอยังขึ้นสัญลักษณ์ว่ามีข้อความใหม่ที่ยังไม่ได้อ่านตั้งแต่เมื่อเช้า

หญิงสาวพลิกกายเป็นท่านอนคว่ำโดยใช้ศอกสองข้างยันลงบนพูก้นที่ที่เปิดอีเมลอ่าน แวตาผ่นคลายบนใบหน้าจิ้มลิ้มก็แปรเปลี่ยน คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันอย่างคับข้องใจเป็นที่สุด

‘นี่มันอะไรกันเนี่ย...’

ภาพที่สอง

暖かい心

ที่พื้งกางใจ

“เราเป็นช่างภาพก็จริง แต่หลายครั้งเราก็ต้องคุยสโคงงานกับลูกค้าโดยตรง ไม่ว่าจะป็นรายละเอียด การทำสัญญาว่าจ้าง ค่าลิขสิทธิ์ หรือแม้แต่ความชอบส่วนตัวของคนที่เรารับงานมาก็ถือเป็นเรื่องสำคัญ การพรีเซนต์ครั้งนี้ก็เหมือนการฝึกฝนไปในตัว แล้วผมจะรอดูพวกคุณในวันจันทร์หน้า”

หลังจากที่อาจารย์ร่างหัวมกล่าวจบ ก็เดินออกจากห้องไปอย่างเนิบช้า ทันทีที่ประตูปิดลง ก็ทำเอานักศึกษาที่เรียนอยู่ในเซกฯ นี้พากันถอนหายใจออกมาพร้อมๆ กัน

“แก็เห็นสายตาของอาจารย์หรือเปล่าวะ อาทิตย์หน้ากูต้องโดนสับซี้แตกแน่ๆ รุ่นพี่กูบอกว่ปีที่แล้วเพื่อนเขาส่งงานป็นภาพขาวดำโดยการถอดสี โดนอาจารย์เขาใส่และว่ภาพไร้น้ำหนัก เสียโทน คอนทราสต์ก็ไม่ได้ขาดมิติความตื่นความลึก ไม่มีรายละเอียด แบบ...งานที่พี่เขาถ่ายมาหั้งเทอมถูกวิจารณ์จนกลายเป็นภาพถ่ายเลวๆ ไปเลย”

“ฉิบหาย โคตรโหดเลย”

“อาจารย์ศักดิ์เข้ขึ้นชื่อเรื่องวิจารณ์งานแรงๆ อยู่แล้ว แล้วมึงทำงานเสร็จยังวะ”

“ยังเลยวะ ว่าแต่พวกมึงไปลงชื่อหัวข้อที่จะพรีเซนต์หรือยังวะ เช็กดูให้ดีๆ นะเว้ย ถ้าทำซ้ำกันขึ้นมาจะมีหวังชวยแน่”

เสียงพูดคุยของกลุ่มนักศึกษาชายที่เดินผ่านหน้าไปทำเอาวลีพรหน้าถอดสี เดิมทีเธอเป็นคนขี้อายไม่ชอบกลายเป็นจุดสนใจของชาวบ้านอยู่แล้ว พอรู้ว่าต้องมาพรีเซนต์งานต่อหน้าอาจารย์จอมโหดและเพื่อนทั้งเซกๆ ก็อดที่จะประหม่าไม่ได้ ถึงจะรู้ตั้งแต่แรกว่าต้องพรีเซนต์จนคิดว่าทำได้แล้ว แต่พอจะถึงเวลาเอาจริงก็กลัวจนพูดไม่ออกอยู่ดี

“เอม เธอเตรียมพรีเซนต์เสร็จแล้วหรือยัง” วลีพรถามเอมมาลินที่กำลังกวาดอุปกรณ์เครื่องเขียนเข้ากระเป๋าเป้

“ก็ใกล้แล้ว แต่ยังไม่เสร็จดี”

“เออ เอม เธอได้เซฟงานของพีๆ ปีที่แล้วมาบ้างหรือเปล่า ฉันขอเอาไปดูเป็นไกด์ไลน์หน่อยได้ไหม”

เอมมาลินพยักหน้าพร้อมกับยิ้ม วลีพรเป็นเพื่อนคนแรกและคนเดียวของเธอในภาควิชานี้ เป็นเพราะพวกเธอเข้าสังคมไม่เก่งทั้งคู่จึงได้ดึงดูดกันและกัน “ฉันเอาใส่แฟลชไดรฟ์มาพอดี เราไปใช้คอมพิวเตอร์ก็แล้วกัน ฉันจะไปหาหนังสืออ้างอิงมาเพิ่มด้วย”

ว่าแล้วพวกเธอก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ แต่ยังไม่ทันได้ออกจากห้องก็มีหญิงสาวสามคนในชุดกระโปรงสั้นजूเดินสวนเข้ามา สั้นรองเท่าแหลมเล็กที่ย่ำลงบนพื้นประกะบกับเสียงหัวเราะแหลมบาดหูของผู้มาใหม่ทำเอาเอมมาลินที่กำลังปวดหัวเพราะนอนไม่พอขมวดคิ้ว แต่ดูทำอึกสามคนจะไม่เห็นเธออยู่ในสายตา

“สา เทียงนี้ไปกินข้าวด้วยกันไหม”

“อ้อ วันนี้นคงไปไม่ได้หรอก พอดีเจ้าของเบอร์นดส์เสื้อผ้าที่ทำงานด้วยเขาเรียกตัวฉันให้ไปช่วยคัดนางแบบกับเขาอะ เขาอยากให้ช่วยดูว่านางแบบ

คนไหนเหมาะ กับแบรด์และชิ้นกล่องมากที่สุด” สารินพูดพลางปิดปากหัวเราะ

“จริงหรือสา! ฉันนึกใจแกจ้งเลย อย่างนี้ก็แสดงว่าแกเตรียมงานที่จะพีเรนซ์ลับตาหน้าเสร็จแล้วละสิ”

“อ้อ...งานนั้นฉันเสร็จตั้งนานแล้ว ฉันชอบทำงานให้เสร็จตั้งแต่เนิ่นๆ จะได้ไม่มานั่งบ่นงานลนๆ จนไม่ได้นอนตอนจะส่ง นอกจากงานจะไม่ค่อยดีแล้วยังเสียสุขภาพด้วย” ว่าแล้วหญิงสาวก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าแบรด์เนมราคาแพงหวังจะหยิบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ล่าสุดออกมารอด แต่เป็นเพราะไม่ทันระวังจึงชนวลิพรจนล้มลงไปกองบนพื้นด้วยก้นหิ้งคู่

“กรี๊ด!”

“พร!” เอมมาลिनตกใจรีบพยุงวลิพรขึ้นมา แต่จ้งหะต่อมาก็ต้องทำหน้าแบ่เมื่อไหล่ของเธอถูกเพื่อนสาวคนหนึ่งของสารินคว้าเอาไว้

“ขอโทษเพื่อนฉันเดี๋ยวนี้!”

เอมมาลिनทำหน้าที่ สารินเป็นคนเดินไม่ระวังเองแท้ๆ ทำไมพวกเธอต้องขอโทษ คนที่ต้องขอโทษควรจะเป็นพวกสารินต่างหาก

“เอม พวกเราไปกันเถอะ” วลิพรกลัวจนตัวลั่น เธอได้ข่าวมาว่าสารินมาจากวงการไฮโซ ถ้ามีเรื่องกันขึ้นมา พวกเธออาจจะไม่มีโอกาสได้ร่วมงานในวงการบันเทิงหรือสิ่งพิมพ์ในฐานะช่างถ่ายภาพเพราะเส้นสายของสารินเลยก็ได้

เอมมาลिनเองก็ไม่อยากมีเรื่องจ้งพัยกหน้ารับ เธอเกาะมือคนที่ตริ่งแขนออก เตรียมจะพยุงเพื่อนสาวออกจากห้อง แต่หญิงสาวอีกคนที่ล้มลงไปกลับตะโกนลั่นขึ้นมา

“พวกเธอเดินกันอีท่าไหนทำไมถึงไม่รู้จักระวัง! วันนี้ฉันมีนัดสำคัญ ถ้าข้อเท้าพลิกแล้วไปไม่ได้จะทำยังไง! ขอโทษสักคำก็ไม่มี!”

เสียงโวยวายของสารินดังตูดคนที่ยังไม่ออกจากห้องหันขวับมามองเป็นตาเดียว เอมมาลินบีบมือของวลิพรพร้อมกับสูดหายใจเข้าช้าๆ เมื่อหัน

กลับไปเผชิญหน้ากับสายตาที่จ้องมองมาอย่างโกรธเคืองก็พูดอย่างใจเย็น
 “เรื่องนี้ถือว่าทั้งเธอและเราผิดที่ไม่ได้ระวังกันทั้งสองฝ่าย ถ้าฉัน
 กับพรขอโทษ เธอเองก็ควรจะขอโทษพรด้วย”

ใบหน้าที่ถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางราคาแพงแดงจัด “ใครบอกว่า
 ฉันผิด! ทำไมฉันต้องขอโทษเพื่อนซุ่มซ่ามของเธอด้วย!”

คำพูดของสารินทำส่งผลให้เอมมาลินส่ายหน้าอย่างผิดหวัง เธอไม่คิด
 จะพูดกับอีกฝ่ายให้เสียเวลาอีก อยกรีบไปป่วนงานพรีเซนต์ต่อเพราะเย็นนี้
 มีนัดกับเพื่อนสาว ด้วยเหตุนี้จึงหันไปยังวลิพร “เราไปกันเถอะ”

ว่าแล้วก็เดินออกจากห้องไปอย่างเงิบเขยิบ ปล่อยให้ผู้ที่ตกเป็น
 เป้าสายตาจากการถูกหมางเมินอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน
 “กรี๊ด!”

เอมมาลินอยู่เตรียมงานพรีเซนต์ในหอสมุดจนกระทั่งห้าโมงเย็น
 จึงกลับบ้าน เมื่อกลับถึงห้องก็ตรงไปคว้าหนังสือภาพจากชั้นหนังสือมา
 กางออกบนเตียงอย่างเบามือ

หนังสือภาพปกสีดำเล่มนี้มีชื่อว่า Beautiful Picture หรือ เอมี¹ ใน
 ภาษาญี่ปุ่นที่แปลว่าภาพที่งดงาม เป็นภาพถ่ายแบบ Landscape ซึ่งเน้น
 ความสวยงามของประเทศญี่ปุ่นเมื่อสิบปีก่อน

หญิงสาวเปิดไล่ดูภาพถ่ายสถานที่ต่างๆ ซึ่งเธอสามารถจำได้อย่าง
 ชัดใจ ก่อนจะลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวให้เรียบร้อย การเดินทางในช่วงเย็น
 วันศุกร์เป็นความหุโหดที่ต้องเผื่อเวลาไว้หลายชั่วโมง พอเธอสวมเสื้อยืด
 กางเกงยีนทรงบอยจัดการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เปิดโปรแกรมแชต
 เพื่อพิมพ์หาเพื่อน

วันนี้ชื่อแชตของอริสราเปลี่ยนจาก ‘อลิซคือข้อยกเว้น’ เป็น ‘อลิซอิม’

¹ ตัวคันจิเขียนว่า 絵美

ไปเมื่อตอนบ่าย

ลิซ อยู่ไหนแล้ว

“อยู่ข้างหลังเอมนี่ไง โธ่”

เอมมาลินเงยหน้าขึ้นจากจอสมาาร์ทโฟน ผมที่มัดเป็นทรงหางม้าดูสละบัดเบาๆ จากด้านหลัง พอเธอหันกลับไปแล้วเห็นอริศรายืนอยู่ก็สะดุ้ง “ทำไมมาไม่ให้ส้อมให้เสียบ เราตกใจหมด”

“ก็ให้แล้วนี่ไง หรือจะเอาดังกว่านี้”

คุณหนูจอมทะเล้นที่ตัวสูงกว่าเธอนิดหน่อยทำท่าจะตะโกน ทำเอาเอมมาลินห้ามแทบไม่ทัน “ไม่เอาๆ ลิซไม่ต้องเอาดังกว่านี้แล้ว”

“ว่าแต่เอมเหอะ บอกว่ามาเอาคิวก่อน ใต้รัยั้ง” อริศราชะโงกหน้าผ่านเอมมาลินมองคนที่นั่งรอหน้าร้านแม่หมอบ วันนี้เอมมาลินบอกว่าจะนัดมาคุยกับหมอดูชื่อดัง เธอก็นึกว่าอย่างน้อยต้องเป็นห้องเช่าเสียอีก แต่พอมาถึงก็แทบอ้าปากค้างเมื่อเห็นแผงลอยเล็กๆ ที่มีคนต่อคิวยืนบนทางเท้ายาวเหยียดจนต้องลอบกลืนน้ำลาย

“ได้แล้ว เรามาสายไปหน่อยก็เลยได้คิวกู้ เขาเริ่มจองคิวกันตั้งแต่สี่โมงเย็น”

“นี่ก็สองทุ่มกว่าแล้วนะ ยังไม่ถึงคิวเราอีกเหรอ”

“คิวเราตีสอง” เธอตอบเสียงนิ่งๆ ก่อนจะหันมองเสาไฟฟ้าที่อยู่ไม่ไกลด้วยความกังวล ทั้งเรื่องข้อความกับคนโรคจิตที่ถอดเสื้อคลุมให้เธอยังทำให้เธอกังวลไม่หาย เวลาออกมาข้างนอกตึกๆ ที่ไร้กี้ต้องคอยหวาดระแวงอย่างห้ามไม่ได้

“ตีสอง!” อริศราโพล่งด้วยความตะลึง ก่อนจะหรีตตามองเอมมาลินอย่างจับผิด “ไม่นะเอม เอมต้องอำลิซแน่ๆ”

เอมมาลินที่มัวแต่สนใจสิ่งรอบข้างเบนสายตากลับมายังเพื่อนสาว “หือ? โทษที เมื่อกี้เรากำลังมองสองคนนั้นจูงมือข้ามถนน ลิซพูดว่าอะไรนะ”

“อ๊วย!” อีกฝ่ายลากเสียงอย่างขัดใจ “ปล่อยให้ลิซพูดคนเดียวได้ไง

เนี่ย ลิซก็บอกว่าเธอต้องอ่าลิซเล่นแน่ๆ ที่บอกว่าเราจะได้อูตวงตอนตีสองนะ”

“นี่ไง” หญิงสาวร่างเล็กยืนยื่นโดยการชั่วคราว “ตีสองจริงๆ นะ”

“โห ตีสอง” อริสราทำตาโตแล้วส่ายหน้ารัว “ไม่มีทาง ไม่ใช่ลิซ ไม่ใช่ลิซแน่ๆ ใครจะบ้ารอก็ออกไปเถอะ แต่ลิซไม่รอ!”

อริสราถอดดอกพวงเช็ดหน้าขึ้น ทำนี้เป็นท่าเอกลักษณ์ของคุณหนูอริซที่เอมมาลินคุ้นเคยเป็นอย่างดี

“แต่ตีสองเอง...” เอมมาลินนอนตึกจนเป็นนิสัย คำว่าตีสองก็ไม่ถือว่าตึกเกินไปสำหรับเธอ

ส่วนอีกคนนะหรือ ทำกะพริบตาใส่ปริบๆ เหมือนเจอสัตว์ประหลาดยุคหินทะเลลูมาيينอยู่ตรงหน้า “ตั้งตีสองต่างหาก พระเจ้าเถอะ นี่ร้านหมอดูหรือเซเว่นกันแน่”

“แม่หมอคอนี้ชื่อตั้งจะตาย กว่าจะได้คิวมาไม่ใช่่ง่ายๆ เลยนะ”

“ตั้งจริงแฉะเปล่า ไม่ใช่ว่าถูกหลอกมาหรือกะ”

“เราเซิร์ชหาในเน็ตมา แม่หมอคอนี้เป็นหมอดูชื่อดังย่านห้วยขวางเลยนะ เคยลงหนังสือพิมพ์ด้วย ใครๆ ก็บอกว่าแม่น แถมยังคิดราคาไม่แพงด้วย อีกอย่างนี่ลิซก็พูดเองไม่ใช่เธอว่ามีเรื่องกลุ่มใจ ไปปรึกษาแม่หม้ออาจจะรู้สึกดีขึ้นก็ได้นะ” คำพูดของหญิงสาวมีเหตุผลโน้มน้าวเสร็จสรรพ การอยู่ต่อหน้าอริสราเป็นช่วงเวลาแม่หม้อลินพูดมากที่สุดมากกว่าการพูดกับคนในครอบครัวเสียอีก

“เรื่องกลุ่มใจเธอ อิม...มันก็มีนะ” อริสราคิดในใจว่าเรื่องกลุ่มของตัวเองเป็นเรื่องเล็กที่คนอื่นมองว่าไร้สาระเสมอ ดังนั้นจึงเลือกที่จะยังไม่พูดออกมา “แต่เรื่องที่ลิซกลุ่มใจที่สุดตอนนี้คือ...ลิซหิวอะแอม”

เอมมาลินยิ้มอ่อนใจ “งั้นเราไปหาอะไรกินระหว่างรอกันดีไหม ปะ”

“กว่าจะได้อูตวงตีสอง เอ็มว่าลิซควรซื้อของกินไปฝากแม่หม้อด้วยดีไหม” อริสราถามอย่างมีน้ำใจ ซึ่งมันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับเพื่อนที่

คุ้นชินกับนิสัยแบบนี้ของเธอ

เอมมาลินหันไปพยักหน้าอย่างเห็นด้วย “ก็ดีนะ เพราะว่าเขาจะช่วย
แนะนำอะไรดีๆ ให้เราด้วย”

“ฉันลืขเป็นคนเลือกเอง ช่วงนี้กินแป้งมากไม่ได้ ขอร้านที่สะอาดๆ
หน่อยก็แล้วกัน ร้านไหนดีนะ...มีแต่ร้านข้างทางทั้งนั้นเลย กินแล้วจะท้องเสีย
ใหม่เนี่ย” ลากเสียงยาวเสรีจก็พบว่าเอมมาลินเหม่อไม่ฟังเธออีกแล้ว ปกติ
เอมมาลินมีนิสัยชอบเหม่อลอยอยู่แล้ว แต่วันนี้ดูจะเหม่อผิดปกติ จะต้อง
มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ...อริสราคิดพลางสะกิดเรียก

“ลืขจะกินร้านไหนนะ”

เอมมาลินหันหน้ามองอย่างงุนงง ปกติอริสราเป็นคนเลือกร้านตลอด
ไปไหนวันนี่ถึงยอมให้เธอเป็นคนเลือกร้านกันนะ

“วันนี้ลืขให้เอมเลือกละกัน พอบอกให้ตามใจเอมบ้าง เตี้ยวเอมเล็ก
คับ”

เอมมาลินอึดออดเพราะลังเล คุณพ่อกับคุณแม่ของอริสราที่เธอ
เรียกว่าคุณลุงคุณป้าเห็นเธอมาตั้งแต่เด็ก ให้ความสนิทสนมเหมือนลูกหลาน
และยังยิ้มให้เธออย่างอบอุ่น บรรยากาศภายในบ้านของอริสรามักจะทำให้
เธออุ่นใจและรู้สึกอิจฉาอยู่เสมอ

คิดไปคิดมาก็หันไปมองรอบๆ เพื่อเลือกร้าน แต่แล้วเสียงแหลมของ
คนข้างตัวก็ตะโกนแทรกเข้ามาเสียก่อนเมื่อเจอร้านที่อยากกินพอดี

“เฮ้ย! ไม่เอาแล้วๆ ให้ลืขเลือก เอาร้านนั้น ร้านน่ารักๆ นั้นนะ” ซี้แล้ว
ทำท่าตื่นเต้น

เอมมาลินทำได้แค่มิ้มพร้อมกับส่ายหน้าหน่อยๆ ให้แก่การแสดงออก
ที่ดูเวอร์เกินจริง “จ๊ะๆ ร้านนั้นก็ร้านนั้น”

เมื่อมาถึงร้านอาหารอิตาลีที่ตกแต่งอย่างน่ารักเป็นสไตล์วินเทจ
พวกเธอก็สั่งอาหารที่ต้องการแล้วเลือกที่นั่งตรงริมหน้าต่าง ตอนนั้นเลยเวลา
ที่คนจะกินข้าวไปแล้วแต่ข้างนอกก็ยังมีคนเดินไปมาอย่างคึกคัก แต่เอม-

มาลินีก็ยังคงมีท่าที่เหม่อลอยเหมือนเคย

“นี่เอม เอมบอกลิซมาเถอะว่ามีเรื่องอะไรถึงต้องมานั่งตั้งแต่สองทุ่มยันตีสองขนาดนี้ ถ้ามันไม่สมเหตุสมผลนะ เอะ! ลิซตัดเอมออกจากความเป็นเพื่อนร่วมสาบานแน่” พุดจบกี้สะตัวเอง เพราะอริสราเองก็มีเอมมาลินี เป็นเพื่อนเพียงคนเดียว

“ลิซอาจจะหาว่าเราคิดมากไปเอง” เอมมาลินีสบตาอริสราก่อนจะก้มหน้าลงมองมือตัวเองที่กุมอยู่บนตัก “ใกล้วันพีริเซนต์แล้ว แต่เราสังหรณ์ใจไม่ดีเลย เมื่อวันก่อนตอนที่เรากำลังจะเข้านอนก็มีข้อความแปลกๆ ส่งมาทางอีเมล”

“ข้อความอะไร”

“มันเป็นภาษาญี่ปุ่นอะ”

“เอมจะบอกว่าผีญี่ปุ่นสิงคอมพิวเตอร์เธอ” คนฟังตีความผิดประเด็น เบิกตากว้างอย่างตกใจพร้อมกับยกมือทาบอก

“มะ...ไม่ใช่มั้ง” เอมมาลินีพูดพลางขมวดคิ้ว “เราใช้โปรแกรมแปลแล้วข้อความมันเขียนมาว่า ‘ต่อไปนี้คุณอาจเจอกับความเสียหายครั้งใหญ่ แต่ผมเชื่อว่าไม่ว่าอย่างไรคุณก็จะก้าวผ่านมันไปได้’ มันแปลกมากๆ เหมือนมีคนมาแข่งเราเลย”

“ไม่มั้ง ลิซว่าเหมือนเป็นข้อความให้กำลังใจมากกว่าหรือเปล่า เพราะเขาบอกว่าเอมจะผ่านมันไปได้นี่นา...ไม่เหมือนลิซหรอก เจอเรื่องไม่ดีก็ไปไม่เห็นมีใครบอกว่าลิซจะผ่านมันไปได้สักคน” อริสราบอกเสียงหงอยๆ

“แล้วเรื่องที่ลิซเคยบอกเอมว่ากำลังมีเรื่องกลุ่มใจอยู่คือเรื่องอะไรเธอ” ตอนแรกที่เอมมาลินีเกริ่นเรื่องมาดูดวงก็เห็นอริสราพูดเหมือนกำลังมีปัญหาที่เลยชวนมาพร้อมกัน

“ถ้าลิซบอกเอม เอมอย่าเพิ่งไปบอกใครนะ” หญิงสาวยื่นหน้าเข้ามาหาพร้อมกับพูดเสียงเบา “ก็พ่อกับแม่ลิซนะสิ กำลังจะจับลิซแต่งงาน”

“ฮา! คุณลงกับคุณป้าล่ะเธอ...” เอมมาลินีฟังเสร็จแล้วก็ตกใจมาก

แต่งงานเลยนะ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ “แล้วลิซจะยอมมั้ย”

“ลิซไม่มีวันยอมหรอก เรื่องอื่นลิซอาจจะยอมพอกับแม่เนะ แต่เรื่องนี้ ลิซไม่ยอมเด็ดขาด” อริศรายืนยันหนักแน่น “พวกเขาไม่รักลิซแล้วเธอถึงอยากจะยกลิซให้คนอื่น ลิซไม่ได้อยากแต่งงานสักหน่อย”

“แบบนี้คุณลุงคุณป้าก็ต้องมีคนที่จะแนะนำให้ลิซบ้างใช่ไหม เเค่เจอ หรือเปล่า” เจ้าของร่างเล็กดูสนใจมากขึ้น พวกเขาอายุยี่สิบเจ็ดกันแล้ว เธอกับอริศราไม่เคยมีแฟนมาก่อน ทางบ้านของเธอไม่มีใครสนใจเท่าไร แต่ทางฝั่งเพื่อนของเธอ คุณลุงกับคุณป้าคงไม่อยากจะให้ขึ้นคานไปพร้อมกับเธอแน่

“ไม่เคยหรอก” คนพูดว่าได้ไม่เต็มเสียงนัก

“อ้าว” คนฟังงงไป “บางทีหนึ่งในพวกเขาอาจจะเป็นคนดีก็ได้เนะ”

“ไม่เอาอะ ลิซไม่อยากจะ เอมคิดดูสิ ถ้าผู้ชายพวกนั้นเขาไม่ได้เป็น อย่างที่ลิซว่า ป่านนี้พวกเขาก็คงมีแฟนไปแล้ว ไม่ต้องรอให้พ่อแม่มาจับคู่ให้ แบบนี้หรือ”

“แต่ลิซเองก็เป็นแบบนี้แหละ” ไม่มีแฟนแล้วก็ต้องรอให้พ่อแม่จับคู่ให้ เหมือนกับเขียบ

“ลิซเป็นข้อยกเว้น! ลิซว่านะ ลิซคงเป็นคนที่โชคดีเรื่องอื่นมากๆ เลย ต้องโชคร้ายที่เกิดมาไม่มีแฟน มันอาจจะเป็นข้อแลกเปลี่ยนกัน”

“งั้นเราก็คงไม่มีอะไรดีเลย โชคร้ายทุกอย่าง” เอมมาลินยิ้มเศร้า

“ไม่นะ เอมอย่าลืมนสิ อย่างน้อยเอมก็มีเพื่อนที่ดีและรักเอมสุดๆ เลย น้า...และเพื่อนคนนั้นก็คือลิซเอง” อริศราพูดเสร็จก็หัวเราะอย่างชอบใจ หัวงเปลี่ยนบรรยากาศให้เอมมาลินกลับมายิ้มเหมือนเดิม

“เราก็รักลิซเหมือนกันนะ” ร่างเล็กยิ้มให้สเปกตติตรงหน้าเธอ “ถ้าพรินเซนต์เสร็จเมื่อไหร่ ไร่เราไปเที่ยวกันดีกว่าเนอะ”

“ได้เลย แต่ว่าตอนนี้ถ้าเอมรักลิซจริง ช่วยกินเบคอนกรอบในจานลิซให้ทีน้า...”

เอมมาลินหลุดหัวเราะออกมา เชื่อแล้วว่าอริศราเป็นเหมือนยา

ซูกำลังให้เธอดีจริงๆ...หากวันหนึ่งเพื่อนของเธอได้เจอคนที่รักและพร้อมจะปกป้องไปตลอดชีวิตก็คงจะดี

เอมมาลिनกลับมาถึงบ้านตอนเวลาตีสามกว่า หลังจากโบกมือลา อริสราที่แวะขับรถมาส่งถึงหน้าบ้าน ไม่ลืมที่จะขอบคุณที่อุตส่าห์รอเป็นเพื่อนทุกๆ ที่สุดท้ายเธอกลายเป็นคนเดียวที่ได้ปรึกษากับแม่หอม ยังกดีที่พวกเธออยู่บ้านชอยติดกันจึงไม่ต้องขับรถอ้อมไปมาให้เสียเวลา

เธอดีใจเหลือเกินที่ได้เป็นเพื่อนกับอริสรา ไว้หลังจากที่พรีเซนต์เสร็จแล้วคงต้องพาเพื่อนสาวไปเลี้ยงฉลองด้วยกันเสียหน่อย...หญิงสาวคิดพลาง กระชับกระเป่าสะพายแล้วเดินตรงเข้าบ้าน ทันทีที่เปิดประตูเข้าไปก็สะดุ้งนิดๆ เมื่อจู่ๆ ไฟด้านในเปิดพรึบขึ้นมา

“แม่” เธอตกทหายหญิงวัยกลางคนที่สวมชุดนอนกระโปรงลายดอก เสียงอ่อย สีหน้าบูดบึ้งของคนที่ยืนอยู่ที่หัวบันไดเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าแม่ของเธอกำลังอารมณ์ไม่ดี

“ทำไมแกลกลับเอาดีที่บ้านนี้”

“แม่คะ หนูบอกแล้วว่าหนูจะกลับดี” สาวร่างเล็กอธิบายอย่างใจเย็น พร้อมกับก้าวเท้าเดินขึ้นบันได

“แกบอกตอนไหน ฉันไม่เห็นจะจำได้” เสียงแหลมของอีกฝ่ายดังขึ้นกว่าเดิม หรือตาจ้องเธออย่างจับผิด “แกเป็นสาวเป็นนาง กลับมิดค่าแบบนี้ แถมมีรถมาส่งถึงหน้าบ้าน แกเคยคิดไหมว่าชาวบ้านแถวนี้เขาจะเอาไปพูดยังไ ปานนี้ไม่ว่าใครคงมองว่าแกเป็น ‘ผู้หญิงอย่างว่า’ ”

ถ้อยคำเชือดเฉือนบาดลึกลงในจิตใจของผู้ฟัง เอมมาลินหยุดเดินพร้อมกับก้มหน้า แม่ตัวลั่นแต่ก็พยายามทำใจให้เข้มแข็งเข้าไป “ลิซเป็นคนมาส่งหนูค่ะแม่ คนอื่นจะมองหนูยังไงก็ได้ แต่อย่างน้อยหนูหวังว่าแม่จะไม่มองหนูว่าเป็นผู้หญิงแบบนั้น”

“นี่แกย้อนฉันหรือ!” ซูกำลังตามองลูกสาวอย่างเดือดดาล

เอมมาลินเห็นว่าพยายามอธิบายตอนที่อีกฝ่ายกำลังหงุดหงิดคงไม่มีประโยชน์จึงชิงตัดบท

“หนูเหนื่อยแล้ว ขอตัวไปนอนก่อนนะคะ” เธอเอ่ยพลางเดินต่อ แต่พอมาถึงหัวบันไดก็ต้องหยุดลงเมื่อคนเป็นแม่ไม่ยอมหลีกทางให้ “แม่คะ”

ชูใจยกมือขึ้นกอดอก สีหน้าดูใจเย็นลงบ้างแล้วแต่ก็ไม่ยอมปล่อยให้ลูกสาวเข้านอนง่าย ๆ “ถ้าแกมีแฟนก็บอกฉันดีๆ เรื่องลีนสอดฉันเรียกไม่มากนักหรอก ถ้าหากว่าเขาไม่ได้คิดจะแต่งแก่เป็นเมียจริงๆ ก็ให้รีบเลิกกันดีกว่าปล่อยให้ห้อง”

“แม่!” เอมมาลินซักจะหมดความอดทน ทุกครั้งที่เธอกับแม่คุยกันที่ไรท์เหมือนคุยกันคนละภาษา แล้วคราวนี้ดูจะหนักกว่าเดิมเมื่อมีการเอ่ยถึงเรื่องแต่งงานกับห้อง ยี่สิบเจ็ดปีที่ผ่านมาเธอไม่เคยพูดกับผู้ชายเกินห้าประโยค และดูเหมือนว่าแม่ของเธอไม่คิดสนใจเลยว่าเธอมีความผิดปกติในเรื่องนี้

ก็แน่ละ...ในเมื่อที่ผ่านมาแม่เอาแต่สนใจพี่ชายของเธอคนเดียว!

“เรื่องนี้เราค่อยคุยกันได้ไหมคะ หนูอยากนอนแล้ว และแม่ก็ควรจะพักผ่อนเหมือนกัน” หญิงสาวร่างเล็กพยายามอ่อนวอน แต่ชูใจก็ยังคงทำหูทวนลมราวกับเสียงของเธอไม่มีน้ำหนักใดๆ

“แล้วไอ้อาชีพช่างภาพนี่เลิกทำได้แล้ว คนอื่นเขามีลูกสาวอายุเท่าแกก็แต่งงานกันหมด แกทำงานได้เงินมาแทนที่จะมาซื้อเสื้อผ้าแต่งตัวสวยๆ แต่กลับเอาเงินไปถลุงซื้อกล้องซื้อเลนส์บ้าบออะไรก็ไม่รู้ ไร้สาระ!”

“เสียงดังอะไรกันครับแม่”

เสียงของมารดาดังลั่นบ้าน แม่พ่อของเธอจะหลับลึกแต่พี่ชายของเธอไม่ใช่ เอมมาลินแหม้มปาก มองพี่ชายร่างสูงผิวดำขาวซึ่งสวมชุดนอนคอปกสีน้ำเงินเดินออกมาจากห้องด้วยสีหน้างัวเงีย ผมงที่ฟูของเขาดูแล้วเหมือนกับรังนกไม่มีผิด

ชูใจหันไปมองลูกชายหัวแก้วหัวแหวนด้วยสีหน้ารู้สึกผิด “แม่ทำให้

“อัมตี้นเหรอลูก”

“อัครพงษ์สำล่หน้าก่อนจะหันมามองเอมมาลินที่ยังยืนอยู่บนชั้นบันได
“กลับชะตึกเขียว ขาเขียวเหมือนกันนะเรา”

หญิงสาวนับหนึ่งถึงสิบอยู่ในใจ พี่ชายของเธอมักจะชอบพูดจาชักจูง
ให้คนอื่นมองเธอไปในทางที่แม่มาตั้งแต่เด็ก เธอเคยได้ยินเรื่องที่พี่น้องชอบ
ทะเลาะกันแล้วจะยิ่งรักกันจากบ้านอื่นมาบ้าง แต่ดูเหมือนว่าทฤษฎีนั้นจะ
ใช้ไม่ได้ผลกับครอบครัวของเธอ

“แถมมันดีแต่ทำให้ฉันกลัวใจ ดูอย่างพี่ชายแกสิ เรียบจบหอม
เงินเดือนเป็นแสน เดินทางไปไหนมาไหนก็มีแต่คนนับหน้าถือตา แถมยังได้
แฟนดีเป็นถึงนางแบบ” ชูใจจิกตามองลูกสาวก่อนจะหันไปยิ้มกว้างให้ลูกชาย
“อัมไปนอนเถอะลูก แม่ขอโทษด้วยที่ทำให้ตี้น”

“บางทีหนูก็สงสัยว่าหนูใช้ลูกของแม่หรือเปล่า” เอมมาลินก้มหน้า
พึมพำอย่างน้อยใจ เสียงของเธอดังพอให้ทั้งสองได้ยินแต่กลับไม่มีใครคิด
จะพูดอะไรอีก ชูใจกับอัครพงษ์ต่างแยกย้ายกันไปนอน ทั้งให้ลูกสาวของ
บ้านหอบหัวใจอันเจ็บช้ำกลับเข้าห้องพร้อมกับสะอื้นไห้อย่างน่าสงสาร

แม้ว่าเธอควรจะชินกับความรู้สึกแบบนี้ แต่ความเจ็บปวดนี้มัน
รังแต่จะเรื้อรังมากขึ้นทุกที

เจ้าของร่างเล็กคิดพลางทรุดตัวลงบนพื้นที่ให้ความรู้สึกเย็นเฉียบกว่า
ทุกครั้ง ใช้แผ่นหลังพิงพิงบานประตูอย่างอ่อนล้า สิ่งเดียวที่เธอหวังคือ
ขอให้วันจันทร์หน้าการพิธีเซนต์ผ่านพ้นไปด้วยดี...เธอขอแค่นั้นจริงๆ

ภาพที่สาม

沈む

ร่วงลง...จนถึง

‘ต่อไปนี่คุณอาจเจอกับความเสียใจครั้งใหญ่ แต่ผมเชื่อว่าไม่ว่า
อย่างไรคุณก็จะก้าวผ่านมันไปได้’

ข้อความในอีเมลปริศนาที่เธอพยายามส่งอีเมลกลับไปถามว่าเขา
เป็นใคร แต่สุดท้ายทุกอย่างก็ถูกกลืนหายเข้าสู่ความเงิบ ไม่มีข้อความอะไร
ตอบกลับมาจนทำให้เธอคิดว่ามันอาจจะเป็นพวกสแปมหรือไม่กี่ไวรัส
แต่ลึกๆ แล้วเธอมาลินก็ไม่สามารถลบความรู้สึกกลัวนี้ออกไปได้

ในที่สุดเธอกับอริสราก็นั่งเรียงอยู่หน้าหมอดูหญิงซราหลังค่อม

ร่างเล็กเตรียมอ้าปากถาม ทว่าอีกฝ่ายกลับถอนหายใจใส่เสียอย่างนั้น

“วันนี้เหนื่อยแล้ว พวกหนูกลับมาพุงนี้ละกัน ยายให้คิวแรก”

อริสราแทบอยากจะคายไอตีมือออกมาเมื่อได้ยิน หันขวับไปมองคน
จับคิวที่นั่งทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ก็เตรียมคว้ามือเพื่อนให้ลุก แต่ก็มีเสียง
ขัดขึ้นมาอีก

“เดี๋ยวก่อน” แม่หมอกินน้ำไปอีกใหญ่ มองหน้าหญิงสาวร่างเล็กที่สุด
ในที่นั่งก่อนจะถอนหายใจออกมาอีกรอบ “พวกหนูคงรอมานาน ฉันท้องก็

เหนื่อย ให้ถามหนึ่งคำถามก็แล้วกัน”

อริสราหันไปยังเอมมาลิน ปลอ่ยให้คนที่อยากมาหาแม่หมอมมากที่สุด
เป็นคนถาม

“หนู...” เอมมาลินเฝ้าปากกลืนใจถามออกไป “อยากถามเรื่องการ
เรียนค่ะ วันจันทร์หน้าหนูมีพรีเซนตงาน มันเป็นงานที่เตรียมตัวมาเป็นเดือน
ทุกอย่างจะผ่านพ้นไปด้วยดีหรือเปล่าคะแม่หมอ”

“ไหน ขอฉันดูลายมือหนูหน่อย”

หญิงสาวยื่นมือให้อีกฝ่ายดู ใจหายวาบเมื่อจู่ๆ อีกฝ่ายถอนหายใจ
ออกมา

“หนูกำลังจะเดินทางไปสู่จุดเปลี่ยนสำคัญ แต่ไม่ต้องห่วง มันกำลัง
จะเปลี่ยนไปในทางที่ดี”

เอมมาลินพยักหน้าก่อนจะลุกขึ้น คนอื่นก็ลุกตาม “ขอบคุณแม่หมอ
พวกหนูไม่รบกวนแล้วค่ะ”

“พวกเธอสองคนกำลังจะเผชิญหน้ากับเรื่องที่ไม่คาดฝัน”

คำทักของแม่หมอมทำให้ร่างเล็กหันหน้ากลับมา ความจริงหากทักเธอ
คนเดียวก็หัวใจแล้ว นี่หญิงชรากลับพูดถึงพวกเธอทั้งสองคน

“แล้วพวกเรา... จะทำยังไงดีคะแม่หมอ มีวิธีแก้หรือเปล่าคะ”

“สายน้ำและดวงจันทร์จะนำโชคมาให้ พวกหนูไปขอพรจากดวงจันทร์
นะ ยิ่งเป็นคืนพระจันทร์ทรงกลด...ยิ่งดี”

“เอม!”

วลีพรส่งเสียงเรียก หญิงสาวร่างเล็กที่กำลังนั่งก้มหน้าอยู่สะดุ้งโหยง
ครั้งเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นนักศึกษาที่พรีเซนตเสร็จแล้วกำลังเดินกลับเข้าไป
นั่งด้วยสีหน้าหงอยๆ

เอมมาลินใจหายวาบ เมื่อก้มดูเธอไม่ได้ฟังเลยว่าอาจารย์วิจารณ์งาน
คนอื่นว่ายังไงบ้าง!

เนื่องจากกลุ่มนักศึกษาในเซกๆ นี้มีค่อนข้างเยอะ ดังนั้นการพีเรนธ์จึงแบ่งออกเป็นสองช่วงคือช่วงเช้าและบ่ายซึ่งอาจารย์ได้จองห้องเอาไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว

เอมมาลिनกับวาลีพรจับฉลากได้ช่วงบ่ายด้วยกันทั้งคู่ และเธอก็เดินโซคดีได้พูดเป็นคนที่สาม

“ในระหว่างที่ผมให้คะแนน นักศึกษาคนต่อไปก็ออกมาเตรียมตัวได้เลย” เสียงของอาจารย์ศักดิ์ที่ตั้งลวดลำโพงดังดูดีให้ทุกสายตาทันขวับมามองเธอเป็นตาเดียว

จริงด้วย! เธอแม้แต่เหม่อจนเผลอลืมเรื่องการออกไปเตรียมไฟล์พีเรนธ์ที่คอมพิวเตอร์หน้าห้องไปเสียสนิท!

หญิงสาวร่างเล็กก้มหน้าลงด้วยความอับอาย หยิบแฟลชไดรฟ์ออกมาจากรกระเป๋าไปแล้วสุดท้ายใจเข้าลึกๆ เมื่อคืนเธอนั่งซ้อมพูดหน้ากระจกอยู่ตั้งหลายชั่วโมง ทุกอย่างจะต้องผ่านไปด้วยดีสิ... อริสราพูดกับเธอแบบนั้นในเมื่อคนที่มักจะโซคดีมาตลอดชีวิตให้กำลังใจมา เอมมาลिनก็อยากจะเชื่อว่าทุกอย่างจะต้องไม่มีปัญหา

เสียงสั้นรองเท้าหนังดังกังวานในห้องใหญ่ที่เงียบสงบ ปกติเอมมาลिनมักจะไม่แต่งหน้ามาเรียน แต่วันนี้พิเศษตรงที่มีงานพีเรนธ์คิดเป็นสี่สิบเปอร์เซ็นต์ของคะแนนรวมทั้งหมดก็เลยแต่งหน้ามาบางๆ เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่เป็นชุดเดรสสีดำผูกคอดด้วยผ้าสีเดียวกันที่เอวคอดมัดเป็นโบอยู่ด้านหน้าหญิงสาวที่ชอบปรากฏตัวขึ้นในห้องเรียนอย่างจัดจ้านวันนี้จึงดูมีสีสันขึ้นมาจนผิดหูผิดตา

เอมมาลिनไม่ใช่ผู้หญิงที่สวยจนใครเห็นแล้วก็ต้องพากันเหลียวหลังร่างเล็กๆ ทำให้เธอจัดไปอยู่ในประเภทผู้หญิงอ่อนแอน่าทะนุถนอม ดวงตากกลมโตเป็นเอกลักษณ์พยายามก้มหลบสายตารอบข้างอย่างกล้าๆ กลัวๆ เธอไม่ชินกับการตกเป็นเป้าสายตา... โดยเฉพาะในสายตาของคนทั้งเซกๆ ที่ผสมผสานคนจากหลายภาควิชาเข้าด้วยกันแบบนี้

เมื่อเตรียมการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอก็หยิบไมโครโฟนที่วางอยู่ขึ้นมาพร้อมกับเคาะนิ้วเพื่อดูว่ามีเสียงออกมาหรือไม่ มีอบางสั้นระริกด้วยความตื่นเต้นและประหม่าจนผู้เป็นอาจารย์สังเกตเห็น ที่เอ² ที่นั่งถัดมาพยักหน้าส่งสัญญาณว่าจะเริ่มจับเวลา เมื่อไฟในห้องหรือสิ่งอีกครั้ง เอम्मอลินก็คลี่ยิ้มบางก่อนจะเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงสั้นๆ

“สวัสดีอาจารย์และเพื่อนๆ นักศึกษาทุกท่าน ดิฉันชื่อ เอम्मอลิน บรรจงรักษ์ ศึกษาอยู่ระดับปริญญาโท คณะศิลปศาสตร์ สาขาศิลปะการถ่ายภาพ วันนี้จะมาพรีเซนต์เกี่ยวกับประวัติของช่างภาพคนหนึ่งดิฉันนับถือคุณโมริ อคิระ ค่ะ”

จู่ๆ ภายในห้องก็เกิดเสียงฮือฮาขึ้นมา หลายๆ คนป๋องปากกระซิบกันก่อนจะมองเธอด้วยสายตาแปลกๆ สีหน้าราบเรียบของอาจารย์เองก็เปลี่ยนไปเช่นกัน ทว่าเอम्मอลินก็พยายามอย่างยิ่งที่จะทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด

ส่งสัยการเลือกพูดถึงช่างภาพเอเชียมากกว่าจะเป็นช่างภาพต่างประเทศคงเป็นสิ่งที่เหนือความคาดหมายของคนอื่นๆ ในห้องละมั้ง...

ภาพชายหนุ่มวัยสามสิบปีปรากฏขึ้นบนจอโปรเจกเตอร์ สิ่งที่น่าสนใจที่สุดคือจมูกโด่งสวรับกับโครงหน้าเรียวคม เขาสวมใส่แว่นกันแดดสีชาปกปิดดวงตาเรียว เส้นผมสีน้ำตาลเข้มยาวประบ่าดูยุ่งเล็กน้อยแต่กลับเสริมให้ใบหน้าขาวสะอาดของอีกฝ่ายดูมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น

“คุณโมริ อคิระ เกิดวันที่ 1 กันยายน ณ เมืองโยโกฮาม่า ประเทศญี่ปุ่น ปัจจุบันอายุ 30 ปี รางวัลโดดเด่นคือรางวัลช่างภาพที่ค่าตัวสูงสุดของเอเชียเป็นเวลาห้าปีซ้อน” เอम्मอลินเล่าพลางสังเกตเห็นสีหน้าของคนที่นั่งห้องไปด้วย พวกเขายังคงพูดคุยกุซิบและเพ่งเล็งเธอเหมือนเดิม ขณะเดียวกันสีหน้าของอาจารย์ศักดิ์ก็คล้ำเครียดและถลึงตามองเธอเหมือนกำลังโกรธ

² TA ย่อมาจาก Teacher assistant หมายถึงผู้ช่วยอาจารย์

และผิดหวังอย่างที่สุด

นี่เธอ...พูดอะไรผิดไปหรือเปล่า

หญิงสาวเผยความกังวลออกมาทางสีหน้า อึดอัดจากทุกสายตาคู่จ้องมอง แต่ในเมื่อมีเวลาจำกัด เธอก็อยากทำให้ดีที่สุดเพราะมันมีผลต่อคะแนนของเธอมาก ถึงจะไม่ได้ A แต่ก็ขอให้ผ่าน C มาได้ก็พอ

สาวร่างเล็กพยายามปรับน้ำเสียงให้สูงขึ้น จากนั้นก็กดรีโมตในมือเพื่อเปลี่ยนสไลด์ไปยังหน้าถัดไป “คุณโมริ อคิระ มักจะมีคำพูดติดปากอยู่เสมอว่า ‘กำลังใจของผมไม่จำเป็นต้องมีราคาแพง แต่ต้องเป็นกำลังใจที่เปรียบเสมือนหัวใจซึ่งเราขาดไม่ได้’ คำพูดของคุณโมริถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ทำให้ฉันเลือกเรียน...”

“หยุดก่อน”

เสียงห้ามของอาจารย์ศักดิ์ที่แทรกขึ้นมากลางคันทำเอาเอมมาลินตกใจจนแทบปล่อยไมโครโฟนหลุดจากมือ

“คะ อาจารย์”

“ผมผิดหวังในตัวคุณมาก”

เอมมาลินฟังคำพูดจากเครื่องขยายเสียงแล้วรู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะหยุดเต้น “คะ...ดิฉัน...”

“ผมเน้นย้ำแล้วใช่ไหมว่าให้เลือกหัวข้อที่ไม่เหมือนกัน แต่ถ้าเป็นแค่ความบังเอิญผมอาจจะพอให้อภัยได้ แต่คุณกลับลอกงานของเขามาทั้งดุ้น! แม้แต่ภาพสไลด์ที่โชว์อยู่ก็ยิ่งเอาของเขา!”

หญิงสาวสับสนอย่างที่สุด พยายามกวาดตามองหาหลักฐานแต่กลับไม่เห็นแม้แต่เงา สุดท้ายจึงเปล่งเสียงถามอย่างยากลำบาก “ลอก...งานเธอคะ”

เธอไม่ได้ลอกงานใครมาสักหน่อย งานนี้เธอตั้งใจหาข้อมูลและแหล่งอ้างอิงเองทั้งหมด แล้วงานของเธอจะไปซ้ำกับคนอื่นเขาทั้งหมดได้อย่างไร!

“ดิฉันไม่ได้ลอกงานใครมาส่งนะคะอาจารย์”

การเถียงข่างๆ คุณ ทำเอาอีกฝ่ายโมโหยิ่งกว่าเดิม “คุณคิดว่าผมโง่
เหรอ!”

เอมมาลินสะอึก เบิกตาโพล่ง ยืนตัวสั่นระริกอย่างน่าสงสาร หยาด
น้ำตาไหลรินออกมาคลอเบา นักศึกษาปริญญาตรีและโทที่กระซิบกระซาบ
กันอยู่ต่างเงยบกริบ ไม่ต้องเดาก็พอรู้ว่าคนที่ยืนอยู่หน้าชั้นเรียนจะเป็น
อย่างไร

“เรื่องนี้ผมฟังนักศึกษาคนหนึ่งพรีเซนต์ไปแล้วเมื่อช่วงเช้า แถมเขา
ยังทำได้ดีกว่าคุณด้วย!” ดวงตาของชายวัยกลางคนจับจ้องใบหน้าของคน
ที่กำลังร้องไห้ นำเสียงที่พูดประโยคถัดมาจึงอ่อนลงเล็กน้อย “ถ้าหากว่าคุณ
ทำงานไม่ทันจริงๆ อย่างน้อยการเองงานที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์มาพรีเซนต์
ก็อาจจะมิลิธีร์ได้ C แต่คุณกลับเลือกที่จะลอกเขามา ผมไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากจะให้ F”

การตัดสินของอาจารย์เรียกเสียงอื้ออึงทั่วห้องอีกครั้ง แต่ตอนนี้
เอมมาลินไม่เอ่ยกรับรู้อะไรอีกแล้วจึงเอาแต่ก้มหน้า เธอยืนยันกับอาจารย์
ไปแล้วว่าเธอไม่ได้ลอกงานใครมา แต่อาจารย์ก็ดื้อไม่เชื่อเธอเลยสักนิด

เธอต้องติด F ฐั้นเหรอ

เธอต้องตกทั้งๆ ที่อดหลับอดนอนมาเป็นเดือนเพื่อเตรียมพรีเซนต์
งานในวันนั้นฐั้นเหรอ

เธอต้องถูกหาว่าก๊อบปิงงานมาทั้งๆ ที่งานนี้เธอทำมันขึ้นมาด้วยน้ำพัก
น้ำแรงของตัวเองฐั้นเหรอ

“อาจารย์คะ...” หญิงสาววางไมโครโฟนลงบนแท่นยกสูง กลืนก้อน
ที่จุกอยู่ในลำคอลงไปก่อนจะพูดเสียงแหบแห้งอ่อนแรง “ดิฉันไม่ได้ลอก
งานใครมาจริงๆ ค่ะ”

เธอไม่มีความจำเป็นต้องโกหกอะไรทั้งนั้น ดังนั้นจึงยืนกรานที่จะ
ยืนยันความบริสุทธิ์ของตนเองอย่างเต็มที่

คนฟังขมวดคิ้วเข้าแน่น ใบหน้าบูดบึ้งขึ้นจนน่ากลัว “ถ้าหากว่าคุณ

ยังไม่สำนึก ผมคงต้องให้คุณตกรอบไปได้แล้ว! หมดคาบนี้แล้วไปรอพบผมที่ห้องทำงาน!”

เอมมาลินลงจากรถเมล์ด้วยความรู้สึกหนักอึ้งเหมือนมีก้อนหินยักษ์วางทับอยู่บนไหล่ทั้งสองข้าง ระหว่างทางกลับบ้านเธอร้องไห้จนตาแดงซ้ำไม่ว่าจะพยายามอธิบายให้อาจารย์ฟังมากแค่ไหนแต่ผลที่ได้ก็ยิ่งเหมือนเดิม

อาจารย์คักดียังคงไม่เชื่อเธอเหมือนเดิม!

เจ้าของร่างเล็กยกมือขึ้นมากุมขมับเมื่อเริ่มปวดตุบๆ ที่ศีรษะ หลอดไฟนีออนในซอยบ้านสาดแสงจ้าจนรู้สึกแสบตา ตอนนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มแล้วแต่เธอยังไม่มีอะไรตถึงห้อง ความผิดพลาดเื่อนในลำคอทำให้เธอกินอะไรไม่ลง

คนที่ส่งอีเมลมาหาเธอเป็นภาษาญี่ปุ่นเขาล่วงรู้อนาคตหรือยังงัยกันนะ

เอมมาลินพาลังซารอันอ่อนล้ามาจนถึงหน้าประตูบ้าน พอเห็นแสงไฟที่ลอดผ่านหน้าต่างออกมาก็ถอนหายใจที่หนึ่ง ทันทีที่เปิดประตูเข้าไปก็ได้ยินเสียงเรียกทุ่มเรียกเย็นดังขึ้นมาเป็นอันดับแรก

“เอม เรามีเรื่องต้องคุยกัน”

หญิงสาวสูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะยกมือประนมไหว้ “สวัสดิ์ค่ะพอกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

เสียงหวานลั่นเทา ไม่ได้เกิดจากความกลัวหรือละอาย แต่เป็นเพราะความเหนื่อยล้า พ่อของเธอทำงานเป็นผู้จัดการรีสอร์ทอยู่ที่ระยอง นานๆ ที่จึงจะขับรถกลับขึ้นมาอนที่บ้าน ต่อให้เธอดีใจมากที่ได้เห็นหน้าพ่อ แต่เธอก็อยากจะขึ้นไปอาบน้ำให้สบายตัวเสียก่อน...หรือจะพูดงายๆ ก็คือ เธอยังไม่มีอารมณ์จะพูดหรืออธิบายอะไรให้ใครฟัง

“พ่อคะ หนูขอขึ้นไปอาบน้ำก่อนได้ไหมคะ”

สีหน้าอ่อนแรงและซีดขาวของลูกสาวสะท้อนอยู่ในดวงตาของชายวัยกลางคน สีหน้าเคร่งขรึมของชัชวตรอ่อนลง แต่ยังไม่ทำอนุญาตก็ถูกเสียงของใครคนหนึ่งแทรกขึ้นเสียก่อน

“คิดจะหนีไปไหนยายลูกสาวตัวดี! ทำเรื่องงามหน้าแล้วไหมล่ะ!” ชูใจเดินออกมาจากห้องครัวก่อนจะยกมือขึ้นทำสะเอว

สีหน้าโกรธเคืองของมารดาทำให้เอมมาลินรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง อย่าบอกนะว่าแม่รู้เรื่องที่ต้องดรอปรเรียนในวันนี้

“รู้ได้อย่างไร”

คำถามนี้ผุดขึ้นมาในใจ แต่ร่างเล็กก็พยายามทำใจให้นิ่งเอาไว้ เธอถอดรองเท้าออกอย่างเชื่องช้าก่อนจะเก็บมันเข้าชั้น แล้วค่อยหันกลับมามองหน้าชูใจและชัชวตร

“ไม่ว่าพ่อกับแม่จะได้ยินอะไรมา หนูขอยืนยันตรงนี้เลยว่าหนูไม่ได้ทำอะไรผิด หนูไม่ได้ล่องงานใครไปส่ง”

“เมื่อที่อาจารย์ศักดิ์โทร มาแจ้งที่บ้าน” ชัชวตรถอนหายใจอย่างหนักหน่วง “เอม เอมจะทำอะไรพ่อไม่เคยว่า แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก อาจารย์เขาถือว่าใจดีแล้วที่ให้เอมดรอปร เพราะไม่อย่างนั้นเอมอาจจะถูกไล่ออกก็ได้”

“หนูไม่ได้ทำจริงๆค่ะพ่อ” เอมมาลินพยายามกลืนก้อนขมๆ ที่จุกอยู่ในลำคอลงไป วันนี้เธอพูดประโยคนี้เข้าไปห้ามาเป็นสิบยี่สิบครั้ง แต่มันช่างกลายเป็นตลกร้ายเมื่อไม่มีใครเชื่อคำพูดเธอแม้แต่คนเดียว

เธอหวังอยู่สักๆ...หวังอยู่สักๆ ว่าครอบครัวจะเชื่อในสิ่งที่เธอพูด แต่ความโชคดียิ่งจะไม่เกิดขึ้นกับเธอ...

“ยังจะโกหกอีกหรือ!” ชูใจถลึงตามองเธอก่อนจะหันไปเกาะแขนสามี “คุณอย่าไปให้ท้ายเอมนะคะ เพราะคุณชอบให้ท้ายอยู่บ่อยๆ เอมก็เลยเป็นแบบนี้”

“แม่!” ดวงหน้าน่ารักของคนพูดแดงก่ำ ความน้อยใจฉายชัดขึ้นในดวงตาวาน “แม่เชื่อคนอื่นมากกว่าเชื่อเอมหรือคะ”

“นี่แกเถียงฉันอีกแล้วนะ!”

ชัชวัตรเห็นว่าบรรยากาศเริ่มย่ำแย่ลงก็พยายามจะไกล่เกลี่ย “เอมใจเย็นๆ ก่อนลูก ที่แม่เขาพูดก็เพราะเขาเป็นห่วงเอม เขาไม่อยากจะให้เอมเดินไปในทางที่ผิด”

เอมมาลินได้ฟังก็หันขวับไปยังผู้เป็นพ่อ แกวตาเผยความรวดร้าวอย่างแสนสาหัส “แม่แต่พ่อก็ด้วย...”

“ไม่มีใครเชื่อเธอ...แม่แต่พ่อกับแม่ก็ยังไม่เชื่อเธอ!

ในสายตาของพวกเขา...เธอเคยเป็นลูกที่ดีบ้างหรือเปล่า!

“ทำไม...” สาวร่างเล็กพึมพำ ความร้อนผ่าวที่ขอบตาถูกแทนที่ด้วยความสิ้นแฉะที่หลังรินอาบแก้ม “ทำไมพ่อกับแม่ถึงไม่เชื่อหนู...”

“ช่วงนี้แกเอาแต่กลับบ้านดึกตลอด วันเสาร์-อาทิตย์ก็ชอบออกไปข้างนอก แล้วแกจะมีปัญญาทำงานเสร็จได้ยังไงถ้าหากไม่ไปเอางานของคนอื่นมา”

หัวใจพูดสิ่งที่ชัชวัตรไม่เคยรู้มาก่อน สีหน้าของชายวัยกลางคนดูตกใจเป็นอย่างมากเพราะไม่นึกว่าลูกสาวที่เรียบร้อยของเขาจะเหลวไหลถึงเพียงนี้

“เป็นความจริงหรือลูก”

“หนูออกข้างนอกเพราะรับจ้างทำงานพิเศษค่ะ!” เอมมาลินพยายามอธิบายอย่างใจเย็น แต่ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของเธอเลยจุดนั้นไปอย่างกุ่มไม่กลับ “หนูต้องหาเงินมาจ่ายค่าเทอมเอง ค่าลี้ยงกับอุปกรณ์ทั้งหมดเอง ถ้าหนูไม่ไปทำงานแล้วจะหาเงินที่ไหนมาใช้จ่ายล่ะคะ!”

“ค่าเทอม? ค่าลี้ยงกับอุปกรณ์?” ชัชวัตรทวนเสียงสูงก่อนจะหันไปเลิควมมองผู้เป็นภรรยา “เงินที่ผมส่งมาให้ลูกไม่พอหรือคุณ?”

“มะ...มันจะไม่พอได้ยังไงคุณ ฉันก็แบ่งให้ลูกๆ เท่ากันหมดนั่นแหละ”

หัวใจรีบแก้ตัวอย่างร้อนรนก่อนจะหันไปขึ้นเสียงใส่เอมมาลิน “ค่าขนมฉันก็ให้แก่ทุกสัปดาห์ แกอย่ามาพูดให้พ่อแกเข้าใจผิดนะ!”

“แม่ไม่เคย...” จริงๆ พี่ชายของเธอเรียนจบแล้ว แต่แม่ก็บอกว่าเธอเองก็ควรจะส่งตัวเองเรียนด้วยเหมือนกัน

“เอม!” คนเป็นแม่ตวาดขึ้นมา “แกไม่ต้องมาทำเป็นเปลี่ยนเรื่อง การที่แกต้องดรอปเรียนมันหมายความว่าแกจะเรียนจบข้างอีกหนึ่งเทอม! ฉันละลายชาวบ้านเขาจริงๆ ที่มีลูกอย่างแก”

เอมมาลินแม่ริมฝีปากก่อนจะก้มหน้าลง “ที่ชาวบ้านเขาจะรู้จักเพราะแม่เสียงดังนี่แหละค่ะ”

หัวใจได้ยื่นเข้าก็ไปหน้าแดงกำ อารมณ์ฉุนเฉียวพุ่งขึ้นถึงขีดสุด “กะ... แก! โอ๊ย! ฉันจะเป็นลม! ไปเลย! จะไปไหนก็ไปเลยไป!”

“ไม่ต้องไล่หรือค่ะ เอมไปเอง” หญิงสาวปาดน้ำตา เงยหน้าขึ้นมองชัชวตรกับหัวใจเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหันไปสวมรองเท้าแตะแล้วเดินบึ่งบิ้งออกไปจากบ้านโดยไม่แม่แต่จะหันหลังกลับมามองคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง

ชายวัยกลางคนมองร่างของลูกสาวที่หายลับไปก่อนจะตัวตวัดสายต้ามายังคนที่เกาะแขนของเขาอยู่ เสียงร่ำเรียกบ่ล่าวกับหัวใจอย่างทีเล่นเอาอีกฝ่ายเสียวสันหลังวาบ

“คุณ เรามีเรื่องต้องคุยกัน”